

Lis Starcke (DR):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om oprettelse af sociale forbrugerråd.

(Lovforslag nr. L 184).

Jeg skal i øvrigt henvise til lovforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette.

Aase Olesen (RV):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om personnavne.

(Lovforslag nr. L 185).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om udvidet barselorlov.

(Lovforslag nr. L 188).

Lovforslaget er ikke et VS-forslag, men et forslag udarbejdet af socialministeriet efter flere års diskussion om en udvidet barselorlov. Da regeringen imidlertid ikke har ønsket at fremsætte forslaget, gør VS det, fordi det trods mangler indeholder en stærkt tiltrængt forbedring.

Forslaget sikrer 8 ugers graviditetsorlov, der betyder, at gravide kvinder ikke længere er tvunget til at anvende en del af de nuværende 14 ugers orlov allerede inden fødslen. Samtidig indeholder forslaget en forbedring i kraft af, at der indføres 1 uges orlov til mænd.

VS har på grund af disse forbedringer besluttet at fremsætte forslaget som udtryk for den forbedring, der i den nuværende situation er størst mulighed for at få et flertal for, og VS vil stemme for forslaget i den fremsatte form.

Da vi på trods af de forbedringer, der er indeholdt i forslaget, ikke mener, at det i tilstrækkelig grad indeholder den nødvendige udvidelse af barselorloven, vil vi i forbindelse med behandlingen af forslaget desuden fremsætte ændringsforslag, der i videst muligt omfang imødekommer de behov for en

længere barselorlov, der efter VS' opfattelse er i dag.

VS mener, det er nødvendigt med mindst 26 ugers barselorlov til kvinder samt en udvidet barselorlov til samleveren. Vor principielle holdning er desuden, at et sådant forslag skal finansieres af en fond, hvortil alle arbejdsgivere betaler, uanset om de beskæftiger kvinder eller mænd. Det skal desuden sikres, at hverken kvinder eller mænd kan fyres i forbindelse med graviditet og barselorlov.

Som situationen er i dag, er et meget stort antal kvinder tvunget til at bruge en del af deres barselorlov allerede inden fødslen med en følgende afkortning af hvileperioden derefter. Af en undersøgelse foretaget på Skt. Josephs Hospital i vinteren 1976/77 fremgår det, at kun halvdelen af 354 gravide kvinder kunne vente med at gå på orlov til den sidste uge før fødslen. Der er desuden næppe tvivl om, at mange kvinder presser sig selv til at gå på arbejde, selv om dette ikke er forsvarligt af helbredsmæssige årsager. Det af socialministeriet udarbejdede forslag imødekommer denne del af problemerne i forbindelse med graviditet.

Til gengæld sikres der kun 14 ugers barselorlov efter fødslen. VS er af den opfattelse, at 14 ugers barselhvile er utilstrækkeligt, hvis det skal være muligt for kvinden at opbygge et tæt og stabilt forhold til barnet, og hvis det skal være muligt for kvinden at restituere sig selv efter fødslen. Der er desuden næppe tvivl om, at en for kort barselhvile kan bevirke sundhedsmæssige og sociale problemer for barnet (og forældrene) på et senere tidspunkt, da det i stor udstrækning er den første periode af barnets opvækst, der er afgørende for den senere udvikling. En udvidet barselorlov vil fungere forebyggende både i forhold til barnet og i forhold til forældrenes senere situation.

For at give såvel barnet som forældrene bedre muligheder i forbindelse med fødslen mener vi, det er vigtigt, at der også indføres en længere barselorlov for samleveren. Den ene uge, der foreslås i det lovforslag, der er udarbejdet af socialministeriet, er så kort en periode, at den stort set kun kan bruges til at besøge kvinden på hospitalet (hvor den normale opholdstid vil være 5 dage), til at pusle lidt om barnet samt til at forberede hjemkomsten. Barselorlov til samleveren skal ikke kun opfylde dette begrænsede mål, men

[Anne Grete Holmsgård]

medvirke til at ligestille mænd og kvinder såvel i hjemmet som på arbejdsmarkedet. Denne ligestilling kan forbedres, hvis der fra starten af barnets liv gives mulighed for, at begge forældre er med til at passe det. Desuden kan det øge ligestillingen på arbejdsmarkedet.

Pilgaard Andersen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af regler om uddannelseshjælp).

(Lovforslag nr. L 189).

Jeg skal i øvrigt henvise til lovforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette.

Mølgaard (DR):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om fuldt frivillig bemanding af forsvaret og civilforsvaret og nedlæggelse af civile værnepligtsinstitutioner.

(Beslutningsforslag nr. B 104).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget.

Tyroll (VS):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om indtægtsregulering af pensionsydelse.

(Beslutningsforslag nr. B 105).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget.

Thorndahl (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om kommunal indkomstpoltik.

(Beslutningsforslag nr. B 106).

Forslag til lov om maksimering af kommunernes skatteudskrivningsret.

(Lovforslag nr. L 186).

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning. (Afskaffelse af kommunal spekulation i ejendomsbeskatningen).

(Lovforslag nr. L 187).

Baggrunden for forslagene er følgende kendsgerninger:

Kommunernes udgifter er steget stærkere end indkomstudviklingen.

Kommunernes samlede udgifter udgør ca. 70 pct. af de samlede offentlige udgifter.

Et betalingsbalanceunderskud over for ulandet af størrelsesordenen 10–15 milliarder årligt er aldeles uforsvarligt.

At skiftende regeringer derfor har måttet gribe ind over for kommunerne med indgreb, der har skiftet fra år til år og dermed ikke har været forudsigelige.

En analyse af kommunernes forbrug viser imidlertid en meget stærk variation. Det må være logisk at forvente, at det egentlige og reelle krav for kollektive kommunale ydelser vil aftage med stigende velstandsniveau, hvis konsekvens burde være, at borgernes muligheder for at klare sig selv blev tilsvarende større.

Sammenhængen viser sig imidlertid at være modsat. De kommuner, hvor de reelle behov på grund af borgernes høje indkomstniveau må forventes at være små, har i forhold til landsgennemsnittet et enormt forbrug. Mens det modsatte viser sig at være tilfældet i de kommuner, der har et svagt indkomstgrundlag og derfor et stort behov.

Forklaringen på, at et antal kommuner forbruger mere, end rimeligt er, er givetvis bl. a. kommunalbestyrelsesmedlemmernes kamp om genvalg. Det ser ud til, at et stort antal kommunalbestyrelsesmedlemmer hver for sig forsøger at finde deres »genvælgelsesniche«. Genvælgelsesnicheerne er efter sagens natur indbyrdes forskellige. Et kommunalbestyrelsesmedlem koncentrerer f. eks. sin indsats om at få et egnsteater, en anden om en golfbane, en tredje om en ældreinstitution. En indsats, der jo i forholdet til pressen ikke går stille af, og som hen ad vejen fører til, bl. a. i forbindelse med de indbyrdes kommunale politiske byttehandlere, at de pågældende ønsker gennemføres og dermed også sikrer de 50, 100 eller 200 personlige stemmer, det drejer sig om. I kommuner, hvor der foregår overforbrug, køber kommunalbestyrelsesmedlemmerne sig i hvert fald for manges vedkommende genvalg for skatteborgernes penge.